

мимъ къмъ нови миpове, доловими само съ добръ и искренъ умъ, отъ друга — въ нашето сщество все още кипи оная бурна кръвъ, която носи съ себе си всичката неподатливостъ на дѣди и пра-дѣди къмъ новото, къмъ свободното. Ний разби-раме, че личността трѣбва да бѣде свободна, но неможемъ да изтърпимъ свободния полетъ у на-шата жена; ний долавяме красотата на равенството между хората, но неможемъ да понесемъ домогва-нието на жената къмъ равенство; ний схващаме, че волята не бива да се ограничава, но всѣка сво-бодна воля ни терзае. И всичко това, защото по кръвъ ний сме чужди на онова, което умътъ до-лава, защото кръвта и разумътъ не сж изравнили своето въздѣйствиe на нашата натура. Ний зами-сляме нѣщо, а кръвта наддѣлява.

Павелъ. И какъ ужасно наддѣлява!

Д-ръ Тиховъ. Ето трагичното на нашето врѣме.

Павелъ. (Зажимѣва и потрепарва).

Д-ръ Тиховъ. Какво ти става?

Павелъ. Ужасно е, когато настане тая тра-гедия!

Д-ръ Тиховъ. Прѣстани да мислишъ за това. Азъ даже не биваше и да говоря по това, но азъ се поразприказвахъ, защото искахъ да потвѣрка ми-сълта ти и при това, ако може, да докарамъ едно просвѣтление въ тебе и да разберешъ, че не бива толкова да се отчайвашъ.

Павелъ. (Помраченъ). Едва ли! Азъ съмъ из-губенъ човѣкъ, Добре. Мракъ и пустота е прѣдъ